

Økt risiko for utarming av offentlige helsetilbud

Helén Ingrid Andreassen
psykolog

Ved å nedprioritere ikke-spesialistene i sin lønnspolitikk risikerer Psykologforeningen ytterligere utarming av det offentlige helsetilbudet.

Kandidat til visepresident i Psykologforeningen, Julius Okkenhaug, svarer på utfordringen fra Yngre psykologers utvalg (YPU) ved å sende ballen til det enkelte av foreningens medlemmer. Okkenhaug er enig i at begynnerlønnen til psykologer er for dårlig, men han er ikke villig til å gjøre noe med systemet som har økt lønnsforskjellene mellom spesialister og ikke-spesialister.

Som ikke-spesialist og medlem av YPU får jeg ofte høre historier fra nyutdannede psykologer som kontant avvises når de ønsker å forhandle om lønn. De får beskjed om at det står en rekke andre i kø for å overta deres jobb om de ikke aksepterer lønna som den er. Jeg har også hørt historier om helseforetak som koordinerer internt og advarer mot å søke jobb i andre avdelinger siden lønna uansett ikke vil være noe høyere. Okkenhaug svarer på disse utfordringene med å legge ansvaret på den enkelte, og antyder at ikke-spesialister lar være å delta i «dugnaden» for høyere lønn.

Jeg vil gjerne få forklart hvordan en nyutdannet psykolog, ansatt i midlertidig stilling skal forhandle seg til bedre lønn og vilkår når arbeidsgiver sier blankt nei til forhandlinger, og flere titalls søkere står i kø for å ta jobben.

Ettersom spesialistene gjennomgående prioriteres i lønnsforhandlingene:

Norsk psykologforening er også fagforening for ikke-spesialister

Er det sånn å forstå at Okkenhaug mener yngre psykologer er bedre rusta enn spesialistene til å ivareta og forhandle egne arbeidsvilkår på egen hånd?

Norsk psykologforening er også fagforening for ikke-spesialister. Etter å ha sett på svarene som fremkommer av YPUs undersøkelse er det åpenbart at dagens politikk skaper frustrasjon. Når et stort segment av medlemsmassen ikke prioriteres over tid, er det kanskje ikke så rart. I snitt bruker psykologer hele 8,4 år bare på å bli spesialister. Kvinner bruker aller lengst tid. Det er mange år hvor en må akseptere at stor arbeidsbelastning og lav lønn ikke står forhold til ansvar.

Fagforeninger har styrke nettopp fordi vi står sammen, og Psykologforeningen må vise at de stiller opp for hele medlemsmassen. Tøffe arbeidsvilkår i spesialisthelsetjenesten rammer både spesialister og ikke-spesialister, og mange spesialister slutter nå i sykehusene. Unge psykologer ansettes i midlertidige stillinger, og risikoen for høy turnover er stor. Dette påvirker fagmiljøene. Okkenhaug og Psykologforeningen bør være bekymra for at også ikke-spesialistene vil forsvinne fra spesialisthelsetjenesten og ytterligere utarme det offentlige helsetilbudet.

YPU argumenterer ikke for en radikal endring i hele Psykologforeningens lønnspolitikk. Som skrevet i det opprinnelige innlegget, ser vi også hvordan foreningens arbeid gjennom mange år har gavnet psykologstanden.

Men det er på tide å spørre: Finnes det noen grense for hvor høy spesialistlønnen kan være, for ikke-spesialistene kan prioriteres i lønnsoppgjør?